

HOMILIE

Mgr. J.H.J. van den Hende

Bij de chrismamis in het heilig jaar van de barmhartigheid

woensdag 23 maart 2016, HH. Laurentius en Elisabeth Kathedraal Rotterdam

Jesaja 61, 1-3a, 6a, 8b-9

Apokalyps 1, 5-8

Lucas 4, 16-21

Broeders en zusters in Christus, we mogen vandaag samen als bisdom Rotterdam de chrismamis vieren en velen luisteren via de radio met ons mee. De chrismamis vieren we in het jaar van barmhartigheid. Aan de vooravond van het triduum van Witte Donderdag, Goede Vrijdag en Pasen, mogen we beseffen dat we verzameld zijn rond Jezus, Hij die zijn leven geeft (Joh. 19, 30) maar die daarvoor eerst nog aan de leerlingen laat zien wat het betekent dienstbaar te zijn en hun de voeten wast (Joh. 13, 5) en die later zijn vrede schenkt (Joh. 20, 26). Deze Heer is het gelaat van de barmhartigheid van de Vader, zegt paus Franciscus.

De leerlingen van Jezus mochten Hem zien en horen. Ze mochten Hem aanraken, met Hem meetrokken en van Hem leren. Wij, op dit moment verzameld rond Jezus, kunnen Hem na zijn kruisdood en verrijzenis niet zien zoals destijds, niet aanraken zoals de leerlingen, maar we kunnen nog steeds van Hem leren en naar Hem luisteren, als Hij tot ons spreekt in het woord van de Schrift, en gesterkt en gevoed worden, we mogen Hem ontvangen in het sacrament van de eucharistie. Zo dicht komt Hij bij ons, net zo dicht als bij de leerlingen destijds, want in de eucharistie komt Hij als onze gastheer en ons voedsel, de Heer die het gelaat is van Gods barmhartigheid.

Vandaag mogen we de oliën zegenen en het chrisma wijden dat gebruikt wordt voor de viering van de sacramenten. Ook vandaag zijn er hier in de kerk tientallen mensen die zich voorbereiden op de doop en die zich nu geloofsleerlingen mogen noemen. Anderen zullen olie voor de ziekenzalving meenemen naar huis. En weer anderen zijn in afwachting van het vormsel of van de priesterwijding.

Vandaag mogen we samenkomen rond de Heer die het gezicht is van Gods barmhartigheid. Die we niet kunnen zien, maar die ons aanraakt in de sacramenten en die aanspreekt in zijn woord, in kracht van de heilige Geest.

De Heer die barmhartigheid is, is het fundament van de Kerk. Als we zijn netwerk van liefde zijn, en dat mogen we steeds méér zijn, mogen we beseffen dat Jezus het fundament is. Hij leeft en Hij is bij ons. In de tweede lezing staat dat Hij ons verlost heeft, ons zozeer heeft liefgehad dat Hij ons van de zonde heeft verlost (Apok. 1, 5b). Een grote daad van Gods barmhartigheid.

En omdat we een netwerk mogen zijn van verlostes mensen, van gedoopten die gevoed worden door de sacramenten en geraakt worden door Jezus in zijn woord, mogen we de vraag stellen vanavond: hoe kunnen we dat netwerk van liefde onderhouden? Hier, of als we thuis zijn in onze parochies en verder in ons dagelijks leven, verbonden met christenen overal ter wereld, met vele bisdommen waar de oliewijding

wordt gevierd, met mensen die het paasfeest zullen uitjubelen in hele verschillende omstandigheden. Mensen in gebieden waar oorlog is, mensen die op de vlucht zijn, mensen in gebieden waar onzekerheid heerst, of zonder water en voedsel. Zijn we in staat als netwerk van liefde ook hen vast te houden? Dat is misschien juist vanavond wel een belangrijke vraag. Als we de Heer ontvangen in het sacrament en geroepen zijn om zijn netwerk van liefde te zijn, wat doen we er dan aan om daar verder in te groeien en het zichtbaar en werkzaam te maken?

Hoe kunnen we dat netwerk van liefde blijven? Het is belangrijk om gevoed te worden door zijn woord en sacrament. We kunnen zijn netwerk niet zijn als we Jezus niet steeds opnieuw opzoeken en ontvangen in ons hart. Soms wordt wel gezegd dat je zou kunnen geloven zonder naar de kerk te gaan of in de bijbel te lezen. Maar je zult Hem steeds moeten willen ontmoeten, naar Hem moeten willen luisteren en je door Hem laten leiden. Dat doen we met het vieren van de eucharistie, en door bewust open te staan voor de heilige Geest, want reken maar niet dat we op eigen kracht staande kunnen blijven. Het recente onderzoek 'God in Nederland' doet ons afvragen: als het geloof dan bij veel mensen verdampst: Is het wel een netwerk dat draagkracht en spankracht heeft? Is het een netwerk dat anderen uitnodigt? Het maakt verschil of je een netwerk bent van mensen die elkaar vasthouden, of dat het is als stoffig spinrag dat wappert in tocht en wind. Dat laatste had paus Paulus VI niet voor ogen toen hij het had over de Kerk als netwerk van liefde! We hebben het nodig om niet in iets te geloven, maar in Iemand, niet soms met het geloof bezig te zijn, maar zodanig te geloven dat het al ons denken en doen verdiept en inspireert.

En als we dan zo een netwerk van liefde proberen te zijn, mogen we vanavond aan de priesters vragen bij de hernieuwing van hun beloften om ons voor te gaan op die weg met de verkondiging, met het vieren van de sacramenten en met het leiding geven aan de gemeenschap, want zij hebben een grote taak in het vitaal houden van het netwerk van liefde.

Spankracht hebben en werkelijk ook een teken in de wereld zijn, dat is wat ons gevraagd wordt. Het Tweede Vaticaans Concilie, noemt de Kerk een instrument in Gods hand om mensen te inspireren en de liefde aan te wakkeren tot eenheid en samenhang en te bouwen in onze wereld aan een beschaving van liefde. Hebben we dat netwerk van liefde goed uitgebouwd? Dan gaat het er niet om dat we het aantal parochies op ons netvlies hebben, de kerncijfers en de financiën precies kennen. Maar veeleer: houden we elkaar zo vast dat we een netwerk zijn, waardoor we meer kunnen doen dan we nu doen? Is er solidariteit tussen parochies of zijn we op weg louter met ons eigen plan? Willen we alleen bezig zijn met successen, of hebben we ook oog voor problemen en moeilijkheden? Kunnen we elkaar dragen zoals Jezus ons draagt? Kunnen we elkaar helpen om Gods instrument te zijn met onze gaven en talenten?

Broeders en zusters, we zijn met alle geledingen van Gods Kerk bijeen vanavond. We zijn een internationale kerk. Minstens twintig procent van de gelovigen in ons bisdom heeft een andere taal als eerste taal, een ander land als geboorteland, een andere cultuur waarin het geloof geworteld mag zijn. Het is geweldig dat de Heer zijn blijde boodschap aan alle mensen richt en zijn liefde voor alle mensen bestemd heeft, en dat een beschaving van liefde wordt opgebouwd door mensen van alle talen en tongen tezamen.

Ik wil u vragen te bidden om spankracht en draagkracht voor het netwerk van liefde en om uw eigen bijdrage en aandeel, en ik wil u vragen om in uw hart ruimte te bewaren voor de noden van

medegelovigen en anderen elders ter wereld. We zien zoveel geweld, het schreeuwt in de kranten en spettert van onze schermen, zoals deze week nog bij de vreselijke aanslagen in Brussel. Zijn we dan nog steeds in staat tot solidariteit en bereid om te getuigen van ons geloof?

De Heer die verrezen is, gaat ons voor op de weg die verder reikt dan wij ons voor kunnen stellen, die verder gaat dan wij alleen kunnen gaan. Hij voedt ons en sterkt ons, en Hij vraagt om ons hart te openen en ons met elkaar te verbinden door zijn liefde en barmhartigheid. Amen.